ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο αἰδεσιμώτατος Τσὰρλ Κάραντοκ, ἐφημέριος ἑνὸς μικροῦ προαστείου τῆς Μελβούρνης, στὴν Αὐστραλία, εἶχε χάσει ἐκεῖνη τὴ βραδειὰ τὸ τελευταῖο λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς καὶ ξεκίνησε μὲ τὰ πόδια, γιὰ τὸ μακρινὸ προάστειό του.

Ἦταν - δὲν ἦταν ἀκόμη 30 χρόνων, ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος. Καλόκαρδος, μὲ γλυκὰ γαλανὰ μάτια καὶ μὲ ψηλό, στιβαρὸ κορμί, ἐλατρεύετο ἀπὸ τοὺς ἐνορίτες του.

Αὐτή, λοιπόν, τὴ βραδειὰ ὁ αἰδεσιμώτατος Κάραντοκ διέσχιζε τὸ σεληνοφώτιστο μονοπάτι καὶ πήγαινε γιὰ τὸ πρεσβυτέριό του. Ἦταν ἐρημιὰ ἀκόμη τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὰ περίχωρα τῆς Μελβούρνης, ἡ λόχμες ἀφθονοῦσαν ἀπὸ ἄγριους ληστὰς — παληοὺς τροφίμους τῶν κατέργων, τοὺς ὁποίους ἔστελνε γιὰ σωφρονισμὸ ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις στὴν πρωτόγονη ἀκόμη Αὐστραλία—καὶ συχνὰ ἡ ἐπιδρομές των ἔφθαναν ὥς τὰ πρόθυρα τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν.

Μὰ ἡ ἡσυχη συνείδησι καὶ τὸ διαρκῶς ἄδειο ἀπ' τὶς ἀγαθοεργίες του πορτοφόλι τοῦ ἀββᾶ Καραντοκ, δὲν φοβόντουσαν ἀπὸ τέτοια δυσάρεστα συναπαντήματα. Γι' αὐτὸ κάπνιζε ἡδονικὰ τὴν πίπα του, χαιρόταν τὴν ἄγρια γραφικότητα τῆς φύσεως ὁλόγυρά του καὶ περπατοῦσε ἀργὰ καὶ ξέννοιαστα, γεμίζοντας τὰ στήθη του μὲ τὸ μυρομένο ἀεράκι τῆς ἀνοιξιάτικης νύχτας.

Ἄξαφνα, σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ μονοπατιοῦ, κοντὰ στὴν Ἀκτὴ τῶν Ἀδαμάντων κι' ἀπὸ μιὰ πυκνὴ λόχμη, πετάχτηκε ἡ λεπτὴ σιλουέττα ἑνὸς κουρελιάρη νεαροῦ, ἡ κάννη ἑνὸς περιστρόφου καρφώθηκε στὰ στήθη τοῦ ἀββᾶ καὶ μιὰ βραχνὴ φωνὴ ἀντήχησε στὴ σιγαλιά :

—Ἔλα... Κανονίσου !...

—Κανονίσου ;... Τί θὰ πῆ αὐτό ;... ρώτησε μὲ βαθειὰ ἀπορία ὁ ἀββᾶς Κάραντοκ, ὁ ὁποῖος στὴν ἀρχὴ εἶχε σκιρτήσει ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ τῆς ἐμφανίσεως, μὰ σιγὰ - σιγὰ ξανάβρισκε τὴν ψυχραιμία του.

—Νά.... Δηλαδή, τὰ λεπτά σου ἢ τὴ ζωή σου !... ἐξήγησε ὁ χλωμὸς νέος, ἔκπληκτος γιὰ τὴ γαλήνη τοῦ ἀββᾶ.

—Καί, δηλαδή, θὰ μὲ σκοτώσης, ἂν δὲν σοῦ δώσω χρήματα ; ξαναρώτησε γαλήνια ὁ ἀββᾶς, κιττῶντας μὲ ἐρευνητικὸ ἐνδιαφέρον τὴν σκαμμένη ἀπὸ τὶς στερήσεις, κι' ὅμως τόσο ὥμορφη καὶ συμπαθητική, μορφὴ τοῦ νέου.

—Λόγον τιμῆς, θὰ τὸ κάνω ! ψιθύρισε ἐκεῖνος, χαμηλώνοντας τὰ μάτια ἀθελά του, μπρὸς στὸ ἐπίμονο βλέμμα τοῦ ἀββᾶ.

Μὲ μιὰ ἀστραπαία ὅμως κίνησι τοῦ χεριοῦ του, ὁ αἰδεσιμώτατος Κάραντοκ χτύπησε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ νέου στὸν καρπὸ κ' ἔστειλε τὸ πιστόλι του νὰ κυλιστῆ δύο μέτρα μακρυά. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρέχη, κυνηγῶντας τὸν ξυπόλητο λῃστή, ὁ ὁποῖος εἶχε φροντίσει ἐντωμεταξὺ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια, ἔντρομος κι' ἀλαφιασμένος.

Δὲν ἄργησε νὰ τὸν τσακώση, κατάλλληλον, λαχανιασμένον καὶ μὲ τὰ γυμνὰ ἐμκρακαιωμένα πόδια του πληγωμένα ἀπ' τὰ ἀγκάθια. Τοῦ ἔστριψε τὰ λεπτὰ χέρια του πίσω στὴ ράχη, τὰ κράτησε δυνατὰ στὴ χούφτα του, κι' εἶπε ἀγανακτισμένος :

—Δὲν ντρέπεσαι, ἄθλιε ! Ἕνας νέος τῆς ἡλικίας σου ἐργάζεται τίμια καὶ δὲν κερδίζει τὸ ψωμί του μὲ τέτοια μέσα !...

—Ἔλεος, παπᾶ μου ! Λόγον τιμῆς, δὲν τὸ ξαναπάνω...

—Αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι νὰ τὴν δώσης στὸν ἀστυνόμο, μαζὶ μὲ τοὺς λόγους τῆς τιμῆς σου ! ἐξανολούθησε ὁ ἀββᾶς, μὲ προσποιητὴ ἀγανάκτησι τώρα, σφίγγοντας δυνατότερα τὰ χέρια τοῦ νέου.

—Ὤχ... Ὤυ !... ξεφώνισε ἐκεῖνος πονῶντας. Ἔλεος... Λυπηθῆτε με !...

—Ἔστω, σ' ἀρήνω ! εἶπε πὸ μαλακὰ ὁ ἀββᾶς. Μὰ ὄχι γιὰ νὰ πᾶς στὸ σπίτι σου... Ἢ θἄρθης μαζύ μου ὥς τὸ πρεσβυτέριο ἢ σοῦ δένω τὰ χέρια καὶ σὲ πάω στὴ Μελβούρνη... Τί προτιμᾶς ἀπ' τὰ δυό ;

—Τὸ πρῶτο, παπᾶ μου... Τὸ πρῶτο !... ψιθύρισε δακρύζοντας ὁ νέος, ἐνῶ ὁ ἀββᾶς Κάραντοκ τὸν κύτταζε ἔκπληκτος καὶ παραξενεμμένος γιὰ τὸ κλάμα του.

Περπάτησαν μαζύ, πλάγι - πλάγι, ὥς μισή ὥρα. Τὰ ἀραιὰ ὅμως φῶτα τοῦ προαστείου φανέντουσαν μακρὰ ἀκόμη κι' ὁ νέος, ἀμίλητος κι' ἀγκαλιαζῶντας ὀδυνηρά, περπατοῦσε μὲ δυσκολία.

—Πῶς σὲ λένε ; τοῦ εἶπε ξαφνικὰ ὁ ἀββᾶς.

—Μὲ λένε... μέ... με λέν... Οὐίλλιαμ !... ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Ὕστερα ἀπὸ ἀσκετοὺς διαταμμούς. Μὰ ὅταν θυμάνει ἡ μαμά μου, μοῦ φωνάζει τότε κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἐπίθετα, ποὺ κοκκινίζει ἀπ' τὴ ντροπή του ὅποιος τ' ἀκούει ! συνέχισε δακρύζοντας.

Ὁ Κάραντοκ σκίρτησε καὶ τὸν κύτταξε, κεραυνωμένος ἀπὸ κατάπληξι. Τί εἴδους περίεργος λῃστὴς ἦταν αὐτὸς ὁ χλωμὸς κουρελῆς, μὲ τὸ ντελικάτο κορμὶ καὶ τὸ συμπαθητικὸ πρόσωπο ;

—Μὰ δὲν ντρέπεσαι, ἐπιτέλους, νὰ κλαῖς κάθε λίγο καὶ λιγάκι, σὰν νἄσαι δεσποινίς ; Ξεφώνισε ἔντονα ὁ ἀββᾶς. Κι' ὕστερα, ταιριάζει σ' ἕνα ἀγόρι τῆς ἡλικίας σου, ποὺ κρατάει πιστόλια καὶ παραφυλάει στὶς λόχμες τοὺς διαβάτες, νὰ κλαψαρίζη «μαμὰ» καὶ «μαμάν», καὶ νὰ μὴν ξέρη τὸ ἐπίθετό του ;

Σταμάτησε ἄξαφνα καὶ σὰν ἀστραπὴ ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὸν Οὐίλλιαμ. Κι' ἦταν καιρός, γιατί ὁ ἄτυχος νέος εἶχε γίνει κιτρινος σὰν τὸ φλουρί, ἄφωνος ἱδρῶτας ἔτρεχε στὸ μέτωπό του καὶ τὰ λυγισμένα γόνατά του δὲν θὰ τὸν στήριζαν πειά, ἂν δὲν προλάβανε ὁ ἀββᾶς νὰ τὸν ἀγκαλιάση.

Μὰ κι' ὁ ἀββᾶς πάλι, τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, ἔνοιωσε «κάτι» τὸ ἀλλόκοτο, «κάτι» τὸ σατανικὰ ἀπροσδόκητο. Ψιθύρισε τότε δυὸ - τρία ξόρκια, κράτησε ἀπὸ τὸ μπράτσο στιβαρὰ τὸν νέο, κι' ὑποστηρίζοντάς τον ἄφωνος, βαθειὰ ταραγμένος, ἔφτασε ἐπιτέλους, ὕστερα ἀπὸ ἐπίπονη ὁδοιπορία, στὸ πρεσβυτέριό του !

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ ἀββᾶς, καπνίζοντας ἤρεμος τὴν πίπα του, κύτταζε τὸν χορτάτο πειά κι' ἀνακουφισμένο Οὐίλλιαμ, ὁ ὁποῖος καθόταν ἀντίκρυ του, σὲ μιὰ πολυθρόνα, κι' εἶχε χαμηλωμένο τὸ ντροπαλό του βλέμμα.

—Λοιπόν, χμ... Οὐίλλιαμ... χμ... εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα ; τὸν ρώτησε ὁ ἀββᾶς, ξεφυσῶντας τὸν καπνὸ μὲ θόρυβο, ἴσως γιὰ νὰ κρύψη πὸ καλὰ τὴν ἐνδόμυχη συγκίνησί του.

—Μάλιστα, αἰδεσιμώτατε ! μουρμούρισε ὁ Οὐίλλιαμ, ὑψώνοντας τὰ λαμπερὰ καὶ γλυκὰ μάτια του.

—Λοιπόν, Οὐίλλιαμ, εἶπε εὔθυμα ὁ ἀββᾶς, ἀποφάσισα νὰ μὴ σὲ ξαναφήσω νὰ πᾶς στὴ «μαμά» σου... Ἢ θέλεις νὰ πᾶς, μήπως ;...

—Ὄχι... Ὄχι.... Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! τραύλισε ἔντρομος ὁ Οὐίλλιαμ. Μὲ δέρνει ἀλύπητα. Μὲ στέλνει καὶ ζητιανεύω... Καὶ ὅταν δὲν τῆς πάω ἀρκετὰ λεπτὰ γιὰ κρασί, πάλι μὲ ξαναδέρνει !...

—Πῶς ; ρώτησε μὲ ἀπερίγραπτη εὐθυμία ὁ ἀββᾶς τώρα. Σὲ δέρνει μιὰ γυναῖκα ἐκείνη, ἕναν κοτζάμι Οὐ ἰ λ λ ι α μ ἴσαμε κεῖ πάνω ;...

Ὁ ἄμοιρος Οὐίλλιαμ ξερόθηξε καὶ ξαναχαμήλωσε βουβὸς τὰ ὤμορφα μάτια του, ἐνῶ ὁ ἀββᾶς σηκώθηκε ὀρθὸς κι' εἶπε μαλακά :

—Ὥρα γιὰ ὕπνο, ν ε α ρέ μου... Ἐπαύσου σ' ἐκεῖνο τὸ ντιβάνι, κι' αὔριο τὸ πρωί, μὲ τὸ καλό, σηκώνεσαι πὸ νωρὶς κι' ἀρμέγεις τὴν ἀγελάδα... Ἑτοιμάζεις ὕστερα τὸ γάλα μας καὶ τὸν καφέ μας, κι' ὅσο θὰ λείπω στὴν ἐκκλησία, μ α γ ε ι ρ ε ύ ε ι ς καὶ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό μας... Γιατί, «λόγον τιμῆς», κ ύ ρ ι ε Οὐ ἰ λ λ ι α μ, δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναστείλω πίσω στὴ «μαμά» σου, γιὰ νὰ πάρης γρήγορα τὸν ἄσχημο κατήφορο, ποὺ παίρνουν — ὅταν μπλέκοιν σὲ τέτοια χέρια — τὰ κ ο ρ ί τ σ ι α τῆς ἡλικίας σου !...

—Τὸ μαντέψατε, κύριε ἀββᾶ !... τραύλισε μὲ ἀπόγνωσι καὶ τρόμο ἡ ἄμοιρη νέα, γιατὶ περὶ νέας ἐτρόκειτο, ἀνοίγοντας θεώρατα τὰ δακρυσμένα μάτια της.

—Ναί, τὸ μάντεψα, κόρη μου ! ἀποκρίθηκε μὲ συγκίνησι ὁ ἀββᾶς. Τὸ μισοκατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ π' ἄκουσα τὴ φωνή σου. Ἔτρεμε κ' αὐτή, ὅπως καὶ τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσες στὰ χέρια σου.

—Κι' ἡ καρδιά μου ἔτρεμε, κύριε ἀββᾶ.

—Τὸ πιστεύω, μικροῦλα μου. Μιὰ κόρη δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τὸν ληστή, στὰ καλὰ καθούμενα. Χοειάζεται σιδερένιο κορμὶ καὶ ψυχὴ ἀπὸ ἀτσάλι. Μιὰ κόρη, στὴν ἡλικία σου μάλιστα, εἶνε καιωμένη γιὰ πὸ λεπτές, πὸ ντελικάτες δουλειές. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ σὲ κρατήσω κοντά μου. Τὸ θές, δεσποινίς....Οὐίλλιαμ ; Τὸ θὲς μὲ τὴν καοδιά σου ;

—Ὤ, ναί, ναί, κύριε ἀββᾶ ! Θέλω νὰ μείνω κοντά σας. Δική σας. Σκλάβα σας...

Ὁ ἀββᾶς ἦταν συγκινημένος. Ἄπλωσε τὸ χέρι του, ποὔτρεμε ἐλαφρά, γάιδεψε τ' ἄτακτα μαλλιὰ τῆς νέας, τὴν ὁποία ἔσωζε ἀπὸ τὴν πὸ φρικτὴ καταστροφή, κι' ὕστερα τρόβηξε γιὰ τὸ δωμάτιό του, ψιθυρίζοντας μὲ γλυκειά, τρυφερὴ φωνή :

—Καληνύχτα, μικροῦλα μου ! Κοιμήσου ξέγνοιαστη. Κι' αὔριο μαζὶ μὲ τὰ ροῦχα πὸ θὰ φορῆς, θὰ πετάξης ἀπὸ πάνω σου καὶ τὸν σκληρὸ ληστὴ καὶ τὸ θλιβερὸ παρελθόν σου. Θὰ γίνης ὁ φύλαξ ἄγγελος τοῦ φτωχικοῦ μου. Καληνύχτα σου...

—Καληνύχτα, κύριε ἀββᾶ ! τραύλισε ἡ νέα. Καὶ σκύβοντας τὸ ὡραῖο της κεφάλι, ἄρχισε νὰ κλαίη, νὰ κλαίη μ' ἀναφιλητά... Κι' ἦσαν τὰ δάκρυά της αὐτὰ ἕνα λοιτρὸ καθαρμοῦ γιὰ τὴ φτωχὴ καπέλλα...

E. W. HORNUNG

Ὁ Οὐίλλιαμ καθόταν ἀντίκρυ του, σὲ μιὰ πολυθρόνα...